

บทที่ 3

ระบบกฎหมายการค้าประเวณีกับแนวคิดในการกำหนดโทษทางอาญา

ในปัจจุบันนี้ประเทศต่างๆ ในโลกมีแนวความคิดในการจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในหลากหลายรูปแบบและมีความซับซ้อนแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมของประเทศ ในบางประเทศที่ได้ชื่อว่ามีกฎหมายห้ามมิให้มีการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด กลับพบว่ามีการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปจนดูเหมือนกับการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศเหล่านั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ในทางกลับกันบางประเทศที่ได้ชื่อว่ามีกฎหมายอนุญาตให้มีการค้าประเวณี กลับพบว่ามีข้อจำกัดในการขออนุญาตประกอบธุรกิจการค้าประเวณีมากมายจนดูเหมือนกับการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศเหล่านั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ในส่วนของบทนี้ผู้ทำการวิจัยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะทำการศึกษาถึงรูปแบบของระบบการค้าประเวณีที่ประเทศต่างๆ นำไปใช้แก้ไขปัญหาการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศของตน ซึ่งผู้ทำการวิจัยได้ทำการจัดระบบกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมการค้าประเวณี (Legal System Governing Prostitution) ของประเทศต่างๆ ออกเป็น 3 ระบบด้วยกัน ดังที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

3.1 แนวคิดในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณี (The Prohibitionist System)

ระบบแนวคิดแบบห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณี (The Prohibitionist System) มีรากฐานมาจากแนวความคิดที่ว่า การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีเป็นสิ่งชั่วร้าย (evil) และผิดต่อหลักเกณฑ์ทางศีลธรรม ประเทศที่นำเอาระบบนี้ไปใช้จะถือว่าการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย และจะมีบทบัญญัติกำหนดให้การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดเป็นความผิดทางอาญาไม่ว่าจะเป็น ผู้ค้าประเวณี , ผู้จัดให้มีสถานค้าประเวณี, ผู้เป็นธุระจัดหา รวมตลอดถึงผู้ทำการชักพาให้บุคคลอื่นเป็น โสเภณี ภายใต้บังคับของระบบแนวคิดนี้กฎหมายจึงบัญญัติถึงการกระทำที่เป็นความผิดฐานค้าประเวณีไว้อย่างกว้างขวางเพื่อที่จะให้มีการจับกุมและดำเนินคดีกับผู้เกี่ยวข้องได้อย่างกว้างขวางแต่ในทางความเป็นจริงของการบังคับ

ใช้กฎหมายในการปราบปรามการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีภายใต้ระบบนี้ผู้ที่ถูกดำเนินคดีส่วนใหญ่กลับเป็นผู้ค้าประเวณีมากกว่าผู้ที่เป็นตัวกลางในการค้าประเวณี เพื่อให้เห็นภาพในมุมมองที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นผู้ทำการวิจัยจึงขอยกตัวอย่างประเทศที่นำเอาระบบดังกล่าวนี้มาใช้บังคับ เช่น

3.1.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในประเทศสหรัฐอเมริกาค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามตลอดเขตอำนาจรัฐของอเมริกา โดยทางสถาบันกฎหมายแห่งชาติอเมริกัน (The American Law Institute) ได้กำหนดหลักเกณฑ์พื้นฐานสำหรับกฎหมายการค้าประเวณีให้ทุกมลรัฐในประเทศปฏิบัติตาม โดยบรรจุไว้ใน The Model Penal Code ในปี ค.ศ 1959 เพื่อให้มลรัฐต่างๆสามารถนำไปปฏิบัติเหมือนกัน สาระสำคัญของหลักเกณฑ์พื้นฐานนี้มีขึ้นเพื่อปราบปราม (Repress) การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิด สาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้อยู่ใน section 207.12 ว่าด้วยการค้าประเวณีและการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยได้วางหลักสำคัญไว้ว่า¹

“ การค้าประเวณี หมายถึง การที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้องกับหรือเสนอราคา หรือตกลงที่จะเกี่ยวข้องกับตัวกับการกระทำทางเพศ เพื่อค่าจ้าง (Hire) หรือเป็นผู้ที่อาศัย (Inmate) ในสถานค้าประเวณี กับผู้ที่กระทำความผิด” (Prostitution : A person who engages, or offers or agrees to engage in sexual activity for hire, or is an inmate off a house of prostitution, on enters this state or any political subdivision to engage in prostitution, commits a petty misdemeanor. Such activity is hereinafter referred to as prostitution, and the actor is referred to as a prostitute)

ดังนั้นการกระทำดังกล่าว จะถือว่าเป็นการค้าประเวณีและผู้ถูกสันนิษฐานโดยทางกฎหมายว่าเป็นผู้ค้าประเวณีและมีบทลงโทษทางอาญาต่อผู้กระทำการดังกล่าว โดยโทษที่จะใช้ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดฐานฝ่าฝืนการค้าประเวณีประเวณีนั้นจะมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ ในบางมลรัฐมีบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดฐานฝ่าฝืนการค้าประเวณีนี้โดยกำหนดโทษ

¹ สหรัฐ สิริวัฒน์, “ ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 ” (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509) หน้า 21

ต่ำสุดคือกำหนดให้การกระทำความผิดฐานฝ่าฝืนการค้าประเวณีเป็นความผิดเพียงแต่โทษปรับเท่านั้น เช่น ในมลรัฐเท็กซัส ในบางมลรัฐกำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนความผิดฐานนี้ได้รับโทษสูงสุดเพียงแต่โทษกักขัง เช่น กักขัง 6 เดือน กักขัง 1 ปี และในบางมลรัฐได้กำหนดโทษแก่ผู้ฝ่าฝืนความผิดฐานกระทำการค้าประเวณีขั้นรุนแรง เช่น มลรัฐโอไอโอว่าและมลรัฐโรดส์ไออร์แลนด์ ได้กำหนดโทษจำคุกแก่ผู้ฝ่าฝืนถึง 5 ปี²

ธุรกิจการค้าประเวณีไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตามถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายตลอดทั่วทั้งสหรัฐอเมริกา (ยกเว้นมลรัฐ เนวันดา ที่นำเอาระบบแนวคิดการจดทะเบียนมาใช้บังคับ) โดยกฎหมายของมลรัฐต่างๆมักจะกำหนดบทลงโทษผู้ชักพาหรือจัดหาหญิงมาเพื่อกระทำการค้าประเวณีไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชักชวน ใช้เล่ห์เหลี่ยม ช่มชู้หรือใช้กำลัง หรือด้วยวิธีการอื่นใดก็ตาม นอกจากนั้นยังมีบทบัญญัติเอาผิดกับผู้ทำการขนส่งหญิงข้ามเขตมลรัฐเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณีอีกด้วย โดยมีบทลงโทษแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนค่อนข้างสูง และมีการเพิ่มอัตราโทษให้สูงขึ้นสำหรับผู้ประพฤติน่าเกลียดหรือก่อคดีในความผิดเดียวกันซ้ำๆกันอีก³

แม้ว่ากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามีกฎหมายที่ห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีโดยเด็ดขาดก็ตาม แต่ปรากฏว่าในทางปฏิบัติเมื่อมีการจับกุมและปราบปรามผู้กระทำความผิดแล้ว ผู้ที่ถูกจับกุมและถูกดำเนินคดีส่วนใหญ่มักเป็นผู้ที่กระทำการค้าประเวณีมากกว่าผู้ที่เป็น ธุระ จัดหา เพื่อการค้าประเวณีของบุคคลอื่นหรือแม้กระทั่งบรรดาเจ้าสำนักสถานค้าประเวณี เหตุที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจากว่าผู้ค้าประเวณีในประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติและเป็นผู้ที่หลบหนีเข้าเมืองมาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีเหล่านั้นจึงไม่มีปากมีเสียงในทางสังคมเท่าไรนัก ประกอบกับธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศสหรัฐอเมริกามักถูกผูกพันกับกลุ่มผู้มีอิทธิพล มาเพียงกลุ่มต่างๆ ทำให้เกิดการกดขี่ ช่มชู้ และเกิดการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมของเจ้าหน้าที่เป็นจำนวนมาก

² เรื่องเดียวกัน , หน้า 22

³ ชนกพล สกลผลุงเขต, “ การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของหญิงและเด็ก : ศึกษาอนุสัญญาระหว่างประเทศเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ ” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2501), หน้า 53

3.1.2 ประเทศญี่ปุ่น

ในช่วงก่อนปี ค.ศ 1956 นั้นการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศญี่ปุ่นถือว่าเป็นสิ่งถูกต้องตามกฎหมาย มีรูปแบบการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีให้เห็นอยู่ทั่วไปภายในประเทศ หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงขึ้นทั่วประเทศ มีหญิงชาวญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยต้องออกมาประกอบอาชีพค้าประเวณี นอกจากนี้จะมีการค้าประเวณีเกิดขึ้นจำนวนมากภายในประเทศแล้ว ยังมีการส่งหญิงสาวชาวญี่ปุ่นออกไปค้าประเวณียังต่างประเทศเป็นจำนวนมากอีกด้วย ชาวญี่ปุ่นเรียกหญิงที่นิยมไปค้าประเวณียังต่างประเทศว่า คารายูกิซัง (Karayuki San)⁴ ในปี ค.ศ 1954 เกิดกระแสกดดันจากประชาชนภายในประเทศเป็นจำนวนมากให้รัฐบาลหาทางแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในสังคม สมาชิกวุฒิสภาหญิงคนหนึ่งของประเทศญี่ปุ่นในขณะนั้นจึงได้เสนอให้รัฐสภาของประเทศออกกฎหมายต่อต้านการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีโดยการกำหนดให้การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดเป็นความผิดในทางอาญา จนกระทั่งในวันที่ 24 พฤษภาคม ค.ศ 1956 สมาชิกวุฒิสภาแห่งประเทศญี่ปุ่นได้เห็นชอบและออกกฎหมายป้องกันการค้าประเวณีขึ้น ซึ่งมีผลใช้บังคับในอีกหนึ่งปีถัดไป (1 เมษายน ค.ศ 1957) กฎหมายที่ใช้ควบคุมการค้าประเวณีและกิจการค้าประเวณีในประเทศญี่ปุ่นนี้ มีชื่อว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (Prostitution Prevention Law) ผลของกฎหมายฉบับนี้ส่งผลให้การค้าประเวณี (Baishun) หรือการซื้อบริการจากการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย (มาตรา 3)⁵ นอกจากนั้นในมาตรา 5 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีฉบับนี้ ยังได้กำหนดขอบเขตให้การค้าประเวณีในลักษณะชักชวนบุคคลในที่สาธารณะโดยเปิดเผย , ติดตามรับส่วนบุคคลตามท้องถนนหรือสาธารณะ หรือ กระทำการเรียกร้อย หรือ แนะนำบุคคลใดด้วยการโฆษณาหรือวิธีการอื่นใด เป็นความผิดเฉพาะที่ต้องรับโทษต่างหากจากความผิดฐานกระทำการค้าประเวณีอีกด้วย

⁴ อรวรรณ จันทร์ทอง , “ ปัญหาความคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี ศึกษาเฉพาะกรณีการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ ” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2521) , หน้า 83

⁵ กอบกุล ราชะนาคร , “ การศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีและการค้าหญิง ” (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิผู้หญิง , 2521) หน้า 46

ธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดในประเทศญี่ปุ่นถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามตามกฎหมาย โดยเด็ดขาด โดยในพระราชบัญญัติป้องกันปละปราบปรามการค้าประเวณีของประเทศญี่ปุ่น (Prostitution Prevention Law) ได้กำหนดโทษทางอาญากับผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณี ในรูปแบบต่างๆ เช่น ผู้จัดหาโสเภณีให้กับบุคคลอื่น (มาตรา 6) , ผู้ที่ล่อลวงหรือข่มขู่ให้บุคคลอื่น ต้องกระทำการค้าประเวณี (มาตรา 7) , ผู้ที่ทำสัญญาหรือรับเงินหรือผลประโยชน์อื่นใดเพื่อให้ บุคคลอื่นกระทำการค้าประเวณี (มาตรา 9-10) , ผู้ที่จัดหาสถานที่หรือดำเนินธุรกิจจัดหาสถานที่ สำหรับค้าประเวณี (มาตรา 11) , ผู้ดำเนินธุรกิจสถานค้าประเวณี (มาตรา 12) , ผู้ค้าที่ดิน เงินทุน อาคาร เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี (มาตรา 13) ฯลฯ

3.2 แนวคิดในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบปราบปรามการค้าประเวณี (The Abolitionist System or The Tolerationist System)

ระบบแนวความคิดนี้กฎหมายไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะมุ่งปราบปรามที่ตัวผู้ค้า ประเวณีแต่กฎหมายมีความมุ่งประสงค์ที่จะปราบปรามเฉพาะแต่ตัวธุรกิจการค้าประเวณีให้หมด สิ้นไปจากสังคม ภายใต้ระบบแนวความคิดนี้จึงไม่มีกฎหมายกำหนดความผิดฐานค้าประเวณีโดย เฉพาะ เว้นแต่จะเป็นการค้าประเวณีในลักษณะที่ต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ภายใต้ ระบบแนวความคิดนี้การค้าประเวณีโดยตัวของมันเองมิได้เป็นความผิดทางกฎหมาย ผู้ค้าประเวณีอิสระ จะไม่ถูกสันนิษฐานว่ากระทำความผิดทางอาญาและมีสิทธิเทียบเท่าพลเมืองทั่วไป เว้นแต่จะ กระทำการค้าประเวณีในลักษณะเป็นการต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มีข้อสังเกตว่าใน ระบบแนวความคิดนี้ แม้ว่ากฎหมายจะไม่ห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีก็ตาม แต่ในหลายๆประเทศที่ นำระบบแนวความคิดดังกล่าวนี้ไปใช้บังคับกลับมีข้อจำกัดในทางกฎหมายที่ห้ามมิให้กระทำการค้า ประเวณีอยู่เป็นจำนวนมากและมีลักษณะซับซ้อนจนดูเหมือนกับว่า ประเทศดังกล่าวมีการนำเอา นโยบายห้ามมิให้มีการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด (The Prohibitionist System) มาใช้บังคับ ในส่วน ของการประกอบธุรกิจค้าประเวณีในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบแนวความคิดนี้ถือว่าเป็นความผิดทางอาญา ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็น ผู้จัดให้มีสถานค้าประเวณี, ผู้เป็นธุระจัดหา รวมถึงผู้ที่ทำการชักพาให้ บุคคลอื่นเป็น โสเภณี ประเทศที่นำระบบแนวความคิดดังกล่าวไปใช้บังคับได้แก่

3.2.1 มลรัฐออสเตรเลียใต้

มลรัฐออสเตรเลียใต้ (South Australia) เป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย เป็นเมืองที่ได้ชื่อว่า มีระบบการวางผังเมืองดีที่สุดในโลก มีเมืองหลวงชื่อ กรุง แอดดิเลท พื้นที่ส่วนใหญ่มีความแห้งแล้ง ประชากรเกือบ 3 ใน 4 ส่วนอาศัยอยู่ในเมืองหลวง การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย โดยในกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1953 (Summary offences act 1953) ได้กำหนดให้ผู้ใดก็ตามที่ทำการจัดการหรือบริหารสถานค้าประเวณี (Keeping and managing brothels) (มาตรา 28) หรือ อนุญาตให้มีการใช้สถานที่ไม่ว่าสถานที่ใดเพื่อเป็นสถานค้าประเวณี (Permitting premises to be used as brothels) (มาตรา 29) เป็นความผิดทางอาญา นอกจากนี้ในกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1953 (Summary offences act 1953) ยังกำหนดให้เจ้าของสถานที่หรือบุคคลใดก็ตามที่ให้บุคคลอื่นเช่าสถานที่ใดเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี แม้ว่าตนเองจะไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจการค้าประเวณีนั้นเลยก็ตาม ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายด้วย (มาตรา 31) ความผิดตามมาตรานี้มีลักษณะกว้างกว่าความผิดในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของไทยที่กฎหมายกำหนดโทษทางอาญาแก่เฉพาะแต่ ผู้ดูแล ผู้ควบคุม ผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีและผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการเท่านั้น กฎหมายการค้าประเวณีของไทยไม่ได้เอาผิดไกลถึงผู้ให้เช่าสถานที่ด้วยแต่ประการใด

ผู้จัดหาค้าประเวณี (Escort Agencies / Out - Calls service) นั้นไม่มีกฎหมายกำหนดห้ามเอาไว้เป็นความผิดโดยชัดแจ้ง แต่ผู้จัดหาค้าประเวณีอาจถูกจับและดำเนินคดีในข้อหา มีรายได้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนจากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น (wholly or in part, on the earnings of prostitution of another person) (มาตรา 26 วงเล็บ 1)

นิยามของคำว่าสถานค้าประเวณีตามกฎหมายของมลรัฐแห่งนี้มีความหมายค่อนข้างกว้าง กล่าวคือ นอกจากจะหมายถึงสถานที่ที่จัดไว้หรือใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี โดยเฉพาะแล้วยังหมายรวมถึงสถานพักอาศัยทั่วไปที่ยอมให้มีการค้าประเวณีเกิดขึ้นด้วย (brothel means premise to which persons resort for the purpose of prostitution; or occupied or used for the purpose of prostitution) ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีอิสระแม้ว่าจะกระทำการค้าประเวณีในที่พักอาศัย

ของตนเองโดยไม่มีบุคคลอื่นเข้าร่วมด้วยก็ตามก็อาจถูกเจ้าหน้าที่ทำการจับกุมและดำเนินคดีในข้อหาเปิดสถานค้าประเวณีได้ (Keeping and managing brothels)⁶ โดยปกติแล้ว ผู้ค้าประเวณีอิสระมักจะเลือกที่จะกระทำการค้าประเวณีโดยใช้วิธีการติดต่อและนัดพบกับลูกค้าตามโรงแรมสาธารณะหรือในเคหะสถานของลูกค้าผู้มาใช้บริการเพื่อหลีกเลี่ยงการทำผิดกฎหมาย แต่ในกรณีดังกล่าวบรรดาเจ้าของโรงแรมเองหรือลูกค้าที่มาใช้บริการอาจถูกเจ้าพนักงานดำเนินคดีในข้อหาเปิดสถานค้าประเวณี (Keeping and managing brothels)⁷ ได้เช่นกัน

3.2.2 ประเทศเยอรมัน

ประเทศสาธารณรัฐเยอรมันไม่มีกฎหมายที่ใช้บังคับกับการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีเป็นการเฉพาะ กฎหมายที่ใช้ควบคุมการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศคือ ประมวลกฎหมายอาญาฉบับปัจจุบัน ในประเทศเยอรมันนั้นไม่ได้มีบทบัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี แต่รูปแบบของธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศเยอรมันยังคงถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายอยู่ การค้าประเวณีในประเทศเยอรมันจะถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายก็ต่อเมื่อเป็นการกระทำที่ไปกระทบถึงความสงบเรียบร้อย (ordnungswidrigkeit) เช่น ผู้ค้าประเวณีไปกระทำการค้าประเวณีในบริเวณโรงเรียน โบสถ์ วิหาร หรือสถานที่ใกล้เคียงโรงเรียน โบสถ์ วิหารเหล่านั้น หรือไปกระทำการค้าประเวณีในลักษณะที่เป็นการสร้างความเดือดร้อนหรือความสงบให้กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น ซึ่งหากมีการฝ่าฝืนผู้ค้าประเวณีอาจถูกเจ้าพนักงานทำการจับกุม แต่เป็นการจับกุมในข้อหาก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยให้แก่สังคมเท่านั้น ไม่ใช่เป็นความผิดฐานค้าประเวณี

แม้ว่าในประเทศเยอรมันจะไม่มีบทบัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี แต่ประเทศเยอรมันก็ไม่ได้ให้การสนับสนุนให้มีการค้าประเวณีในสังคม โดยในประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน มาตรา 297 ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานสามารถออกกฎหมายต่างๆ กำหนดเขตหรือท้องที่สำหรับห้ามมิให้ทำการค้าประเวณี⁸ เป็นการเฉพาะ เช่น ห้ามมิให้ค้าประเวณีในทุกท้องที่ที่มี

⁶ อ้างจาก คดี Samuels v Warland 1997 และคดี Oldfield v Samuels 1978

⁷ <http://www.scarletalliance.org.au/laws/sa>

⁸ อรรถรรณ จันทรทอง , ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี ศึกษาเฉพาะกรณีการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ , หน้า

พลเมืองอยู่ไม่เกิน 50,000 คน หรือห้ามเฉพาะในบางท้องที่ที่พลเมืองอยู่อาศัยไม่เกิน 200,000 คน หรือห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งเป็นการเฉพาะ อำนาจในการกำหนด ห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีในลักษณะนี้ถือได้ว่าเป็นอำนาจเด็ดขาดของเจ้าพนักงานตำรวจ เป็นอำนาจจัดการโดยเฉพาะ โดยเจ้าพนักงานจะทำการออกกฎหมายที่โดยคำนึงถึงเหตุผลและความจำเป็นต่างเป็นปัจจัยสำคัญ

ธุรกิจการค้าประเวณีในประเทศเยอรมันนี้ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามตามกฎหมาย โดยเด็ดขาด โดยในประมวลกฎหมายอาญาของเยอรมันได้กำหนดให้ธุรกิจการค้าประเวณีไม่ว่าจะ ในรูปของผู้เป็นตุระ จัดหาโสเภณี เจ้าของสถานค้าประเวณี หรือ ผู้มีรายได้ไม่ว่าทั้งหมดหรือจาก ส่วนหนึ่งส่วนใดของหญิงโสเภณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย (มาตรา 180 180 เอ 181 และ 181 A) นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติที่เอาผิดกับคนกลาง หรือตัวผู้จัดหาเด็กหรือเปิดโอกาส ช่วยเหลือหรือให้ความ สะดวกแก่เด็กเพื่อการค้าอนาจาร (sexuelle handlung) (มาตรา 180) โดยถ้าเป็นการกระทำความ ผิดต่อเด็กอายุไม่ 16 ปีผู้นั้นต้องระวางโทษ 3 ปี ถ้ากระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 18 ปีต้องระวางโทษจำ คุกไม่เกิน 5 ปี⁹ ความผิดฐานประกอบกิจการค้าประเวณีหรือให้ที่พักอาศัยเพื่อวัตถุประสงค์ในการ ค้าประเวณี (มาตรา 180 A) ความผิดฐานเป็นตุระจัดหาหรือใช้อุบายหลอกลวง ชู่เชิญ หรือใช้กำลัง ประทุษร้าย พาผู้อื่นไปนอกราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนใจเพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศ (มาตรา 181) และ ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ได้ด้วยรายได้จากหญิงผู้ค้าประเวณีไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน (มาตรา 181 A)

3.2.3 มลรัฐทาสมาเนีย

มลรัฐทาสมาเนียเป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย เป็นมลรัฐที่มีขนาดเล็กที่สุดในประเทศออสเตรเลีย ภูมิประเทศมีลักษณะเป็นเกาะอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ มีเมือง หลวงชื่อ โอबाटส์ เป็นที่รู้จักกันในนาม หมู่เกาะแอปเปิ้ล เพราะเป็นรัฐที่ส่งออกแอปเปิ้ลมากที่สุด นั้นเอง ธุรกิจการค้าประเวณีในมลรัฐทาสมาเนีย (Tasmania) ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย การจั ดตั้งและดำเนินการสถานค้าประเวณีเป็นความผิดทั้งกฎหมายอาญา (criminal code) และกฎหมาย ลักษณะความผิด ค.ศ 1935(police offences act 1935) โดยในมาตรา 143 ของประมวลกฎหมาย

⁹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 92

อาญา(criminal code) กำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ใดก็ตามที่ทำการ จัดบ้าน ห้อง หรือสถานที่อื่นใดในลักษณะลามก อนาจาร(bawdy-house) และในข้อ 10 (b) ของ กฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1935 (police offences act 1935) กำหนดโทษทางอาญาแก่ผู้ใดก็ตามที่ทำการจัดที่พักอาศัย ส่วนบุคคลร้านขายสินค้าหรือสถานที่อื่นใดเพื่อเป็นที่ตั้งของผู้ค้าประเวณี (harbour prostitutes)

ผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies / Out - C alls service) นั้นไม่มีกฎหมายกำหนดห้ามเอาไว้เป็นความผิดโดยชัดแจ้ง แต่ผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการอาจถูกจับและดำเนินคดีในข้อหาอาศัยอยู่กับหญิงโสเภณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณี (knowingly live wholly or in part on the earnings of prostitution) ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 8 ของกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1935(police offences act 1935) นอกจากนั้นในมาตรา 128 ของกฎหมายอาญา (criminal code) ของมลรัฐทาสมาเนีย ยังกำหนดเอาผิดกับผู้ทำการจัดหาบุคคลอื่นเพื่อให้เป็นโสเภณี (Procurement offences)

การค้าประเวณีโดยผู้ค้าประเวณีอิสระในที่พักอาศัยของตนเองหากไม่ได้ประกอบกิจการร่วมกับบุคคลอื่นแล้ว สามารถค้าประเวณีได้¹⁰ กฎหมายห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีแต่เฉพาะแต่ในที่สาธารณะในลักษณะเดินเตร็ดเตร่(Loiter)หรือกระทำการเสนอชักชวนบุคคล(Solicit)เพื่อกระทำการอันผิดศีลธรรม (being a common prostitute. in any public place, or within the view or hearing of any person being therein, solicit, importune, or accost any person for immoral purposes, or loiter about for any such purpose) ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 8 (1) (c) ของกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1935(police offences act 1935)

3.2.4 มลรัฐออสเตรเลียตะวันตก

มลรัฐออสเตรเลียตะวันตกเป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย มีเมืองหลวงชื่อ กรุง เพิร์ท การค้าประเวณีโดยผู้ค้าประเวณีอิสระในมลรัฐแห่งนี้เป็นที่ถูกต้องตามกฎหมาย¹¹ เว้นแต่เป็นการค้าประเวณีในที่สาธารณะหรือตกเป็นผู้ต้องห้ามมิให้กระทำการเป็นผู้ค้า

¹⁰ <http://www.parliament.sa.gov.au/.../09th%20Report;%20inquiry%20into%20Prostitution%20Final%20Report%20Pt1.pdf>

¹¹ <http://www.scarletalliance.org.au/laws/wa>

ประเวณีตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 2000 (prostitution act 2000) เช่น

- ผู้ค้าประเวณีเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี
 - เป็นบุคคลที่ถูกประกาศว่าเป็นผู้ขนส่งสารเสพติดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 32 A ของกฎหมายว่าด้วยลักษณะสารเสพติด ค.ศ 1981 (Misuse of Drugs Act 1981)
 - เป็นบุคคลซึ่งเคยต้องโทษอาชญากรรมตามที่กฎหมายกำหนด
- ธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดไม่ว่าจะในรูปแบบของสถานค้าประเวณี (Brothel) หรือผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Escort Agencies / Out - C alls service) ในมลรัฐแห่งนี้ถือได้ว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่ในปฏิบัติแล้วธุรกิจการค้าประเวณีสามารถดำเนินการได้ภายใต้นโยบายลี้บระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เรียกว่า “containment policy”¹² ภายใต้นโยบายลี้บนี้ผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศไม่ว่าจะเป็นเจ้าของสถานค้าประเวณี (The operator of Brothel) หรือผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Escort Agencies / Out – Calls service) มีหน้าที่ต้องตกลงในเงื่อนไขบางประการกับเจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งมลรัฐก่อนเปิดดำเนินการ เช่น

- สถานค้าประเวณีนั้นจะต้องปราศจากสิ่งเสพติด
- ผู้ค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีจะต้องไปดำเนินการลงทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อทำการตรวจสอบสุขภาพและป้องกันโรคติดต่อ
- สถานค้าประเวณีต้องอยู่ภายในเขตที่เจ้าหน้าที่กำหนดไว้เท่านั้น

ฯลฯ

แม้ว่านโยบาย “containment policy” จะถือได้ว่าเป็นนโยบายที่ใช้แก้ปัญหาโดยใช้วิธีการพบกันคนละครึ่งทางระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจการค้าประเวณีกับรัฐก็ตามแต่แน่นอนนโยบายดังกล่าวก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมากจากกลุ่มผู้พิทักษ์ผลประโยชน์สตรี(Women’s Interest

¹² นโยบาย containment policy เป็นนโยบายที่ตำรวจใช้กับผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศในมลรัฐออซเตรเลียตะวันตก ลักษณะของนโยบายมีลักษณะไม่เป็นทางการ(Informal policy) มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการตกลงกันคนละครึ่งทางระหว่างผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศกับตำรวจแห่งมลรัฐ ภายใต้บังคับนโยบายนี้ผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศสามารถดำเนินการธุรกิจทางเพศได้แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดให้เป็นความผิดก็ตามแต่ต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตที่ผู้ประกอบการธุรกิจทางเพศได้ทำการตกลงไว้กับตำรวจเป็นรายกรณีไป

Division) และกลุ่มนักสิทธิมนุษยชน¹³ว่าเป็นนโยบายส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจเข้าทำการละเมิดต่อสิทธิของผู้ค้าประเวณี เนื่องจากว่านโยบายดังกล่าวได้ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจในการใช้ดุลพินิจเข้าดำเนินการกับธุรกิจการค้าประเวณีโดยไม่มีกฎหมายรองรับ ประกอบกับการเป็นนโยบายที่เปิดเผยมิได้นี้เอง ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่มีชอบเป็นจำนวนมาก มีการเลือกปฏิบัติระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจกับผู้ประกอบธุรกิจทางเพศค่อนข้างสูง จนกระทั่งในช่วงปลายปี ค.ศ 1990 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงตำรวจแห่งมลรัฐ (The Minister of Police) ในขณะนั้นได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่งเพื่อทำการศึกษาถึงการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีแนวทางใหม่ขึ้นภายในมลรัฐ จากผลการวิจัยในครั้งนั้นคณะกรรมการได้ข้อสรุปว่า เห็นควรที่จะมีการแก้ไขนโยบาย “containment policy ” ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและกำหนดให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมโดยรัฐ ในปี ค.ศ 1994 คณะกรรมการชุดพิเศษของอธิบดีศาลยุติธรรมแห่งรัฐออสเตรเลียตะวันตก (The Chief Justice of Western Australia) ได้มีการเสนอให้ยกเลิกความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับสถานค้าประเวณีและผู้จัดการกิจการค้าประเวณีลงทั้งหมด ในปี ค.ศ.2001

แนวคิดในการกำหนดให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายได้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง โดยรัฐสภาแห่งมลรัฐได้ทำการเสนอร่างกฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 2001 (Prostitution control bill 2001) ผลของกฎหมายฉบับนี้หากมีการใช้บังคับจะเป็นการวางกฎระเบียบรวมตลอดถึงคอยควบคุมกิจการการค้าประเวณีทั้งหมดภายในมลรัฐให้อยู่ในวงจำกัด โดยกฎหมายกำหนดให้การดำเนินธุรกิจทางเพศไม่ว่าจะในรูปแบบของสถานค้าประเวณีและผู้จัดการโสเภณีไว้คอยบริการเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมในเรื่องของขนาดของสถานค้าประเวณีและจำนวนของผู้ค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีแต่ละแห่งโดยใช้ระบบการจดทะเบียนเป็นตัวควบคุม เมื่อร่างกฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 2001(Prostitution control bill 2001) เข้าสู่สภา มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยเป็นจำนวนมาก โดยให้เหตุผลว่าผลของการออกกฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 2001 (Prostitution control bill 2001) จะทำให้เกิดระบบสถานค้าประเวณีผิดกฎหมายขึ้นเป็นจำนวนมากภายในมลรัฐ เหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นใน

¹³ <http://www.parliament.sa.gov.au/.../09th%20Report;%20inquiry%20into%20Prostitution%20Final%20Report%20Pt1.pdf>

มลรัฐควีนแลนด์และวิกตอเรียมาแล้ว เนื่องจาก มาตรการการจำกัดจำนวนและขนาดของสถานค้าประเวณีที่รัฐบาลจะนำมาบังคับใช้นั้นจะทำให้สถานค้าประเวณีที่ถูกต้องตามกฎหมายมีขนาดเล็ก ส่งผลให้สถานค้าประเวณีที่ถูกต้องตามกฎหมายไม่สามารถรองรับจำนวนผู้ค้าประเวณีที่มีอยู่จำนวนมากได้¹⁴ ทำให้ผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่ต้องเลือกที่จะไปค้าบริการทางเพศในสถานค้าประเวณีที่ผิดกฎหมายและปราศจากการควบคุมโดยรัฐแทน

จากกระแสการต่อต้านร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวประกอบกับอยู่ในช่วงการเลือกตั้งส่งผลให้รัฐสภาแห่งมลรัฐตัดสินใจเลื่อนการพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ออกไปในปี ค.ศ 2003 รัฐสภาแห่งมลรัฐได้นำร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวขึ้นทำการพิจารณาอีกครั้งหนึ่งภายใต้ชื่อ ร่างกฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 2003 (Prostitution control bill 2003) แต่ก็ได้ถูกหลายฝ่ายคัดค้านอีกเช่นเดิม ในขณะที่กฎหมายฉบับนี้ยังคงอยู่ในระหว่างการพิจารณาของรัฐสภาแห่งมลรัฐออสเตรเลียตะวันตก

3.3 แนวคิดในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบควบคุมการค้าประเวณี (Regulation System)

ระบบกฎหมายการค้าประเวณีในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบแนวคิดนี้ถือได้ว่าอยู่กึ่งกลางระหว่างแนวความคิดเปิดเสรีทางการค้าประเวณีและห้ามมิให้กระทำการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด กลุ่มประเทศที่น่าเอาแนวความคิดดังกล่าวไปใช้มีรากฐานมาจากความเชื่อที่ว่า การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีสามารถกระทำได้และการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีจะไม่ถูกสันนิษฐานว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายหากได้กระทำการอยู่ภายใต้การควบคุมและดูแลของรัฐ (Regulation System) ดังนี้

3.3.1 แนวคิดในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบการจดทะเบียน (Licensing system)

ระบบแนวความคิดนี้เป็นระบบที่มีแนวความคิดว่าการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีสามารถกระทำได้และไม่เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย ภายใต้ระบบแนวความคิดดังกล่าวนี้การค้า

¹⁴ <http://www.scarletalliance.org.au/media/may-2003>

ประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีทุกชนิดไม่ว่าจะเป็น ผู้ค้าประเวณี , ผู้จัดให้มีสถานค้าประเวณี, ผู้เป็นธุระจัดหา รวมถึงผู้ที่ทำให้การชักพาให้บุคคลอื่นเป็นโสเภณีสามารถกระทำได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและกำกับดูแลของรัฐ (Regulation System) โดยใช้วิธีการจดทะเบียน (Licensing system) ประเทศที่นำเอาระบบแนวคิดดังกล่าวไปใช้ ส่วนใหญ่ต่างประสบปัญหาจากความล้มเหลวในการดำเนินนโยบายกำหนดโทษทางอาญาต่อการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณี จึงได้แสวงหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีแนวทางใหม่แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จที่จะดำเนินนโยบายยกเลิกโทษทางอาญาต่อการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด โดยได้มีการกำหนดให้การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีนั้นไม่เป็นการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา หากได้ดำเนินจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วและได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ประเทศที่นำเอาระบบแนวความคิดดังกล่าวนี้ไปใช้ ได้แก่

3.3.1.1 อาณาเขตปกครองตนเองทางเหนือ

อาณาเขตปกครองพิเศษทางเหนือเป็นหนึ่งในสองเขตการปกครองพิเศษของประเทศออสเตรเลีย เป็นอาณาเขตที่มีอำนาจปกครองตนเองเทียบเท่าเป็นมลรัฐหนึ่งของประเทศ มีเมืองหลวงชื่อว่า กรุง ดาร์วิน กฎหมายที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในอาณาเขตปกครองตนเองทางเหนือแห่งนี้ คือ พระราชบัญญัติควบคุมการค้าประเวณี (Prostitution Regulation Act) กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ 1992 ภายใต้ชื่อพระราชบัญญัติควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 1992 (Prostitution Regulation Act 1992) และมีการปรับปรุงแก้ไขเรื่อยมา โดยฉบับล่าสุดมีการแก้ไขและใช้บังคับเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ 2004 กฎหมายการค้าประเวณีฉบับนี้ ได้กำหนดกรอบทางกฎหมายในการจัดตั้งและดำเนินกิจการผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies) ขึ้นภายในรัฐ โดยการอนุญาตให้บุคคลไม่ว่าจะเป็นผู้ค้าประเวณีอิสระหรือผู้ประกอบการประกอบธุรกิจการค้าประเวณีในรูปแบบผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies) สามารถยื่นคำร้องขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(operator's licence) ได้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการการค้าประเวณีไม่ใช่ผู้ค้าประเวณีอิสระหรือในกรณีที่ผู้ค้าประเวณีอิสระต้องการจะเป็นผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการสำหรับบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ตนเอง ผู้ค้าประเวณีอิสระหรือผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการเหล่านั้นจะต้องขอใบรับรองการเป็นผู้จัดการสำหรับผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (manager's licence) อีกใบหนึ่งด้วย

อย่างไรก็ตามแม้กฎหมายของอาณาเขตปกครองพิเศษทางเหนือจะอนุญาตให้มีการออกใบอนุญาตผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ แต่ความผิดในกฎหมายที่มีโทษทางอาญาเกี่ยวกับการค้าประเวณีก็ยังคงปรากฏอยู่เช่นเดิมการค้าประเวณีในลักษณะเรียกร้อง (Solicit) หรือเดินเตร็ดเตร่ (Loiter) เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณียังคงเป็นความผิดตามกฎหมาย นอกจากนี้ในกฎหมายควบคุมการค้าประเวณี (Prostitution Regulation Act) ยังกำหนดให้การเปิดสถานค้าประเวณีหรือการใช้สถานที่ใดสถานที่หนึ่งเพื่อให้เป็นสถานค้าประเวณีเป็นความผิดทางอาญาด้วย มีข้อสังเกตว่า คำว่าสถานค้าประเวณีตามกฎหมายของอาณาเขตปกครองพิเศษทางเหนือนี้ไม่รวมถึงโรงแรมสาธารณะอันบุคคลทั่วไปมีสิทธิที่จะเข้าไปใช้บริการได้ (brothel means premises to which people resort for the purpose of prostitution, but does not include premises forming part of a hotel which are used for the purpose of providing prostitution services in cases only where the person providing the services does so as the result of an agreement or arrangement entered into or initiated elsewhere) คำว่าโรงแรมสาธารณะ หมายความว่าสถานที่สาธารณะที่ใช้สำหรับพักอาศัยสำหรับนักเดินทางจริงๆซึ่งไม่รวมถึงบริเวณที่เป็นที่พักอาศัยส่วนบุคคลหรือบรรดาบ้านพักที่จัดเป็นที่พักอาศัยต่างๆ (hotel means an establishment which provides, or is held out as providing, accommodation for members of the public as a commercial enterprise, but does not include an apartment house, guest-house, boarding-house, lodging-house or hostel;) ดังนั้น หากผู้ค้าประเวณีอิสระกระทำการค้าประเวณีในที่พักอาศัยของตนเองหรือในบ้านพักที่จัดเป็นที่พักอาศัยต่างๆ อาจถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีในข้อหาอนุญาตให้ใช้สถานที่ดังกล่าวเพื่อเป็นสถานค้าประเวณีได้

ในส่วนขององค์กรที่ทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและใบรับรองการเป็นผู้จัดการสำหรับผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการที่ได้รับการอนุมัติจากราชการ ได้แก่ คณะกรรมการออกใบอนุญาตผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Northern Territory Licensing Commission) โดยให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการในการพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติหรืออนุญาตโดยมีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดอย่างไรก็ได้ โดยผู้ขอใบอนุญาตและใบรับรองการเป็นผู้จัดการสำหรับผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

- มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป
- เป็นพลเมืองของอาณาเขตการปกครองพิเศษแห่งนี้
- ผู้ขอใบอนุญาตจะต้องไม่มีประวัติอาชญากรรมตามที่กฎหมายกำหนดไว้
- คู่สมรสหรือผู้เป็นหุ้นส่วนในธุรกิจทางเพศกับผู้ขอใบอนุญาตจะต้องไม่มี

ประวัติอาชญากรรมตามที่กฎหมายกำหนดไว้

เมื่อได้รับคำขอจดทะเบียนแล้วกฎหมายกำหนดให้ คณะกรรมการผู้พิจารณาออกไป อนุญาตต้องส่งหลักฐานการขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อตรวจสอบถึงประวัติอาชญากรรมที่ กฎหมายต้องห้ามภายในระยะเวลา 10 ปี ถ้าไม่พบคณะกรรมการผู้พิจารณาออกไปอนุญาตจึงจะทำการพิจารณาออกไปอนุญาตต่อไปได้ ใบอนุญาตทั้ง 2 ชนิด ได้แก่ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการและใบรับรองให้ประกอบอาชีพผู้จัดการสำหรับผู้จัดหาโสเภณีไว้คอย บริการซึ่งใบอนุญาตทั้ง 2 ชนิดนี้มีอายุคราวละ 1 ปี นับแต่วันได้รับอนุญาต หากต้องการจะดำเนินการต่อไปต้องขอต่อใบอนุญาตใหม่

กฎหมายการค้าประเวณี (Prostitution Regulation Act) ของอาณานิคมปกครอง พิเศษทางเหนือได้ห้ามมิให้บุคคลใดทำการโฆษณาทางสื่อไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือสื่ออื่นใดเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณีหรือโฆษณาชักจูงให้บุคคลใดมาทำการค้า ประเวณีหรือประกอบธุรกิจการค้าประเวณี นอกจากนั้นกฎหมายการค้าประเวณีนี้อาจได้วางมาตรการคุ้มครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ไม่ให้เข้าสู่วงการค้าประเวณี โดยกฎหมายกำหนดโทษจำคุก 7 ปี แก่บรรดาผู้ปกครองหรือควบคุมดูแลเด็กในความปกครองของตน หากยินยอมให้เด็กที่อยู่ใน ความควบคุมหรือดูแลของตนเข้าทำการค้าประเวณี หากเด็กนั้นอายุไม่ถึง 14 ปี บรรดาผู้ปกครอง หรือควบคุมดูแลเด็กในความปกครองนั้นจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยต้องระวางโทษจำคุก 14 ปี ผู้ซื้อบริการทางเพศไม่มีกฎหมายกำหนดความผิดทางอาญาไว้ เว้นแต่ เป็นการซื้อบริการทางเพศจาก เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี โดยกฎหมายกำหนดโทษจำคุกแก่ผู้ฝ่าฝืนไว้ 7 ปี หากเด็กนั้นอายุไม่ถึง 14 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษหนักขึ้นโดยต้องระวางโทษจำคุก 14 ปี

3.3.1.2 มลรัฐวิกตอเรีย

มลรัฐวิกตอเรียเป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย เป็นมลรัฐที่มี ขนาดเล็กที่สุดในบรรดามลรัฐในประเทศออสเตรเลีย มีเมืองหลวงชื่อกรุง เมลเบิร์น มลรัฐแห่งนี้ ที่ได้รับการขนานนามว่ามีจำนวนผู้ค้าประเวณีที่มากที่สุดในประเทศ คาดกันว่ามีเงินหมุนเวียนใน ธุรกิจประเภทนี้เกือบปีละประมาณ 360 ล้านเหรียญออสเตรเลีย¹⁵ ศูนย์กลางการค้าประเวณีส่วน

¹⁵ <http://action.web.ca/home/catw/attach/AUSTRALIAlegislation20001.pdf>

ใหญ่อยู่ที่กรุงเมลเบิร์น กฎหมายที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาคารค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ คือ พระราชบัญญัติควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 1994 (Prostitution Control Act 1994) กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ 1994 และมีการปรับปรุงแก้ไขเรื่อยมา โดยฉบับล่าสุดมีการแก้ไขและใช้บังคับเมื่อวันที่ 5 เมษายน ค.ศ 2005 สารสำคัญในกฎหมายฉบับดังกล่าว คือ การกำหนดกรอบทางกฎหมายในการจัดตั้งและดำเนินสถานค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีในมลรัฐ โดยการอนุญาตให้บุคคลสามารถยื่นคำร้องขอใบอนุญาตเปิดสถานค้าประเวณี (Brothel license) หรือขอใบอนุญาตเป็นผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Escort Agencies license) และขอใบรับรองการเป็นผู้จัดการสถานค้าประเวณีหรือใบรับรองการเป็นผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Approved manager) ที่ได้รับการอนุมัติจากทางราชการได้ อย่างไรก็ตามแม้กฎหมายของมลรัฐวิกตอเรีย จะอนุญาตให้มีการออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานการค้าประเวณีและผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ แต่ความผิดในทางกฎหมายที่มีโทษทางอาญาเกี่ยวกับการค้าประเวณีก็ยังคงปรากฏอยู่เช่นเดิม การค้าประเวณีในลักษณะเรียกร้อย (Solicit) หรือเค้นเตริดเตร์ (Loiter) เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณีในสถานที่สาธารณะสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ โรงพยาบาล โรงเรียน สวนสาธารณะหรือสถานที่สำหรับเด็ก ยังคงเป็นความผิดตามกฎหมาย

การจัดตั้งสถานค้าประเวณีจะต้องได้รับใบอนุญาต 2 ใบ ได้แก่ใบอนุญาตจัดตั้งสถานค้าประเวณีจากองค์กรผู้พิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการค้าประเวณี (BLA) และใบอนุญาตพัฒนาพื้นที่ (Development approval) จากสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่น (Local council planning) โดยสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่นจะทำการพิจารณาออกใบอนุญาตให้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด เช่น

- สถานค้าประเวณีต้องอยู่ห่างจาก ศาสนสถาน, โรงเรียน, โรงพยาบาล, สถานรับเลี้ยงเด็กอ่อน, สถานที่สำหรับพักผ่อนหรือประกอบกิจกรรมวัฒนธรรมสำหรับเด็กไม่ต่ำกว่า 200 เมตร
- ขนาดของสถานค้าประเวณีและจำนวนผู้ค้าประเวณีในสถานค้าประเวณี (มีข้อสังเกตว่า สถานค้าประเวณีที่ได้รับอนุมัติจากสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่นให้เปิดดำเนินการได้มักมีขนาดไม่ใหญ่มากนัก โดยขนาดของสถานค้าประเวณีที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยได้รับการอนุมัติจากสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่น มีจำนวนห้องสำหรับค้าประเวณีจำนวน 18 ห้อง¹⁶)

¹⁶ <http://www.pla.qld.gov.au/vicLaw.shtml>

- ผลกระทบของการเปิดสถานค้าประเวณีอันส่งผลต่อการอยู่อาศัยโดยปกติสุขของประชาชนบริเวณที่สถานค้าประเวณีขอเปิดดำเนินการ

ฯลฯ

องค์กรที่ทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและใบรับรองการเป็นผู้จัดการสถานการค้าประเวณีและผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ ได้แก่องค์กรที่มีชื่อว่า องค์กรออกใบอนุญาตประกอบการค้าประเวณี (Business Licensing Authority : BLA) ในการพิจารณาอนุมัติหรือไม่อนุมัติที่จะรับหรือไม่รับจดทะเบียนหรือรับหรือไม่รับที่จะต่อใบอนุญาตหรือไม่ต่อใบอนุญาตจะต้องคำนึงถึง

- 1 ชื่อเสียงของผู้ขออนุญาต บุคลิกลักษณะ ความซื่อสัตย์และเมตตาธรรม
- 2 เงินทุนหมุนเวียนในการประกอบธุรกิจ
- 3 ความสามารถในการบริหารธุรกิจ

ฯลฯ

นอกจากนั้น กฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 1994 (Prostitution Control Act 1994) ให้อำนาจคณะกรรมการพิจารณาใบอนุญาตปฏิเสธการรับจดทะเบียนทันทีหากพบว่า

- 1 บุคคลนั้นไม่เหมาะสมที่จะได้รับการจดทะเบียน
- 2 ผู้ขออนุญาตหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น คู่สมรสของ หุ่นส่วน หรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ เคยกระทำความผิดในความผิดที่กำหนดไว้ภายในระยะเวลา 5 ปี
- 3 บุคคลผู้ขอใบอนุญาตเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตภายในลักษณะทำนองเดียวกันนี้ภายในระยะเวลา 5 ปีนับตั้งแต่การสิ้นสุดการได้รับอนุมัติครั้งก่อน

ผู้ค้าประเวณีอิสระหากไม่ได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณีในรูปของสถานค้าประเวณีหรือผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการร่วมกับบุคคลอื่นแล้ว สามารถกระทำการค้าประเวณีได้

ทั้งในรูปแบบผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการหรือเจ้าของสถานค้าประเวณีได้โดยไม่ต้องยื่นคำร้องขอใบอนุญาตใบอนุญาตประกอบการค้าประเวณีต่อองค์กรผู้มีอำนาจในการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบการค้าประเวณี (Business Licensing Authority : BLA) แต่ต้องไปดำเนินการขอใบอนุญาตพัฒนาพื้นที่ (Development approval) จากสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่น (Local council planning) เพื่อใช้เป็นสถานค้าประเวณี แม้ว่าผู้ค้าประเวณีอิสระจะกระทำการค้าประเวณีภายในที่พักอาศัยของตนเองก็ตาม เพราะ คำว่า สถานค้าประเวณี ตามกฎหมายฉบับนี้นอกจากจะหมายถึงสถานค้าประเวณีแล้วยังหมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณีอีกด้วย (brothel means any premises made available for the purpose of prostitution by a person carrying on the business of providing prostitution services at the business's premises;)

กฎหมายควบคุมการค้าประเวณี ค.ศ 1994 (Prostitution Control Act 1994) ของมลรัฐวิกตอเรีย ได้วางมาตรการคุ้มครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีไม่ให้เข้าสู่วงการค้าประเวณีไว้ 2 ส่วนด้วยกันส่วนแรกกฎหมายเอาผิดกับผู้ที่ทำกรซื้อบริการทางเพศแก่เด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ส่วนที่สองเอาผิดกับผู้เข้าทำการจัดการให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี มาทำการค้าประเวณี นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังได้วางมาตรการควบคุมโรคระบาดไว้ โดยกฎหมายกำหนดโทษทางอาญากับบรรดาเจ้าของสถานบริการหรือผู้ได้รับประโยชน์อื่นใดจากการค้าประเวณีที่อนุญาตให้โสเภณีที่ได้รับโรคติดต่อทางเพศเข้ากระทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณี ผู้ประสังค์จะกระทำการค้าประเวณีไม่ว่าจะกระทำการค้าประเวณีในสถานที่ใดก็ตามต้องมีใบรับรองผลการตรวจเลือดอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้งว่า ปราศจากโรคติดต่อทางเพศก่อนดำเนินกิจการค้าประเวณี หากฝ่าฝืนจะถือว่าเป็นความผิดทางอาญา

3.3.1.3 มลรัฐควีนแลนด์

มลรัฐควีนแลนด์เป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับสองรองจากมลรัฐออสเตรเลียตะวันตก มีเมืองหลวงชื่อกรุง บริสเบรน กฎหมายที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ คือ พระราชบัญญัติการค้าประเวณี ค.ศ 1999 (Prostitution Act 1999) กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ 1999 และมีการปรับปรุงแก้ไขเรื่อยมา โดยฉบับล่าสุดมีการแก้ไขและใช้บังคับเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม ค.ศ 2001 กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999 (Prostitution Act 1999) ฉบับนี้ กำหนดให้สถานที่ใดก็ตามที่จัดให้มีการค้า

ประเวณีโดยผู้ค้าประเวณี 2 คนหรือมากกว่านั้นขึ้นไป (brothel means premises made available for prostitution by 2 or more prostitutes at the premises) เป็นสถานค้าประเวณี โดยบุคคลผู้ดำเนินการสถานค้าประเวณีและผู้มีรายได้โดยตรงจากกิจการสถานค้าประเวณีมีหน้าที่ต้องไปดำเนินการขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานค้าประเวณี (Brothel license) หรือใบรับรองการเป็นผู้จัดการสถานค้าประเวณีที่ได้รับอนุมัติจากทางราชการ (Approved manager) ต่อองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตสถานค้าประเวณี (Prostitution Licensing Authority : PLA) ผู้ค้าประเวณีอิสระที่ไม่ได้ดำเนินการสถานค้าประเวณีในลักษณะเป็นหุ้นส่วนกับบุคคลอื่นหรือรูปแบบอื่นเกี่ยวข้องกับบุคคลใดจึงไม่จำเป็นต้องขอใบอนุญาต ใบอนุญาตทั้ง 2 ชนิดนี้กฎหมายกำหนดให้มีอายุคราวละ 1 ปีแต่สามารถทำการต่ออายุดำเนินการต่อใหม่ได้ทุก ๆ 1 ปี

การจัดตั้งสถานสถานค้าประเวณีนอกจากจะต้องได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานค้าประเวณี (Brothel license) จากองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตสถานค้าประเวณี (Prostitution Licensing Authority : PLA) แล้ว ผู้ขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานค้าประเวณีจะต้องได้รับใบอนุญาตพัฒนาพื้นที่ (Development approval) จากสำนักวางแผนส่วนท้องถิ่นอีกใบหนึ่งด้วย (Local authority planning)¹⁷ มีข้อสังเกตว่าองค์กรที่ทำหน้าที่ในการพิจารณาออกใบอนุญาต 2 องค์กรนี้จะทำหน้าที่ต่างกัน โดยองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตสถานค้าประเวณี (Prostitution Licensing Authority : PLA) เป็นหน่วยงานระดับมลรัฐที่รัฐบาลตั้งขึ้นมาเพื่อดำเนินกิจการกับธุรกิจการค้าประเวณีโดยเฉพาะ ซึ่งประกอบไปด้วย¹⁸

- ประชาน ซึ่งเป็นบุคคลอิสระ,เป็นที่เคารพและยอมรับของประชาม ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี
- กรรมการในคณะกรรมการตำรวจ (Police commissioner), หรือผู้แทน
- กรรมการในคณะกรรมการอาชญากรรม (Crime commissioner), หรือผู้แทน
- นายแพทย์ผู้ซึ่งมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานอย่างน้อย 5 ปี ในด้านอนามัยชุมชน (Community health)
- นักกฎหมายผู้มีความรู้หรือประสบการณ์ในด้านกฎหมายปกครอง, กฎหมายหุ้นส่วนบริษัท และกฎหมายอาญา

¹⁷ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ . เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง แนวทางจัดการธุรกิจการค้าประเวณี . เสนอที่ห้องประชุมอนุกรมประสงค์กรมประชาสัมพันธ์ กรุงเทพฯ 27 สิงหาคม 2547 (เอกสาร ไม้ตีพิมพ์เผยแพร่), หน้า 11

¹⁸ เรื่องเดียวกัน , หน้า 10

- ผู้แทนอาวุโส (A senior representative) ของรัฐบาลส่วนท้องถิ่นของมลรัฐควีนแลนด์ (Local Government Association of Queensland)

คณะกรรมการเหล่านี้ นอกจากจะทำหน้าที่หลักในการรับจดทะเบียนและชำระค่าธรรมเนียมตามกฎหมายแล้ว ยังมีหน้าที่ในการเฝ้าติดตามธุรกิจการค้าประเวณีที่ได้ทำการจดทะเบียนไว้อย่างใกล้ชิด, ควบคุมความประพฤติของผู้ค้าประเวณีและเจ้าของสถานค้าประเวณี รวมถึงเป็นฐานข้อมูลทางทะเบียนให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการเข้าทำการตรวจสอบการกระทำในลักษณะที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย คณะกรรมการผู้ทำหน้าที่พิจารณาออกใบอนุญาตสถานค้าประเวณี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเกณฑ์การพิจารณาออกใบอนุญาตคณะกรรมการจะพิจารณาถึงคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้ทำการขอใบอนุญาตเป็นสำคัญ เช่น

- ชื่อเสียง คุณสมบัติ ความจริงใจและความยึดมั่นในหลักคุณธรรมของผู้ขอใบอนุญาต
 - ประวัติในอาชญากรรมของผู้ขอใบอนุญาต
 - เงินทุนสำหรับใช้ในการประกอบกิจการ
 - ความปลอดภัยของสถานที่สำหรับประกอบการค้าประเวณี
- ฯลฯ

โดยคณะกรรมการพิจารณาใบอนุญาตสถานค้าประเวณี (Prostitution Licensing Authority : PLA) จะต้องปฏิเสธการพิจารณาออกใบอนุญาตทันทีหากพบว่าผู้ขอใบอนุญาตนั้นมีลักษณะ¹⁹

- เป็นบริษัท (องค์กรธุรกิจ)
- เป็นผู้เยาว์
- เป็นบุคคลล้มละลาย
- เป็นบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายสุรา (the Liquor Act 1992)
- เป็นบุคคลซึ่งเคยต้องโทษอาชญากรรมตามที่กฎหมายกำหนด
- เป็นบุคคลที่มีใบอนุญาตหรือใบรับรองตามกฎหมายการค้าประเวณีค.ศ 1999

¹⁹ เรื่องเดียวกัน , หน้า 12

(Prostitution Act 1999) หรือตามกฎหมายฉบับอื่นที่เกี่ยวข้องกับการให้มีการค้าประเวณีในสถาน
 ค้าประเวณีหรือการจัดการสถานค้าประเวณีของรัฐอื่นๆ แล้วถูกเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวนั้น

ในส่วนสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่น (Local authority planning) เป็นหน่วย
 งานส่วนท้องถิ่นที่รัฐบาลตั้งขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่อนุมัติการพัฒนาพื้นที่ (Development approval)
 ภายในมลรัฐ ไม่ได้เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีโดยตรง มีหน้าที่
 หลักในการออกกฎเกณฑ์ รวมตลอดถึงควบคุมการใช้พื้นที่ภายในมลรัฐ ดังนั้นเกณฑ์ในการ
 พิจารณาออกใบอนุญาตเปิดสถานค้าประเวณีสำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่นจะไม่ได้มุ่งพิจารณาที่
 ตัวคุณสมบัติเฉพาะของผู้ทำการขอใบอนุญาตโดยตรงเหมือนกับองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาออกใบ
 อนุญาตสถานค้าประเวณี (Prostitution Licensing Authority : PLA) แต่จะพิจารณาถึงสถานที่ที่จะ
 ขอทำการขอใบอนุญาตจัดตั้งเป็นสิ่งสำคัญ เช่น

- สถานค้าประเวณีนั้นต้องตั้งอยู่ห่างจาก เขตพื้นที่ที่ได้รับอนุมัติจัดทำเป็นที่
 พักอาศัยไม่ต่ำกว่า 200 เมตร
- สถานค้าประเวณีนั้นจะต้องอยู่ห่างจากที่พักอาศัยส่วนบุคคล สถานที่ศักดิ์สิทธิ์
 โรงพยาบาล โรงเรียน สวนสาธารณะหรือสถานที่พักผ่อนหรือประกอบกิจกรรมทางวัฒนธรรม
 สำหรับเด็ก ไม่ต่ำกว่า 200 เมตร

ฯลฯ

เหตุที่สำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่น (Local authority planning) เลือกกำหนดค่า
 ระยะห่างไว้ตั้งแต่ 200 เมตรขึ้นไป ผู้ทำวิจัยสันนิษฐานว่าระยะทาง 200 เมตรนั้นเป็นมาตรวัดระยะ
 ทางที่ใช้เป็นมาตรวัดที่สั้นที่สุดในการวัดค่าของระยะทางสำหรับการทำแผนที่และการเดินทาง ดัง
 นั้นเพื่อความสะดวกในการกำหนดระยะทางในการวางผังเมือง สำนักงานวางแผนส่วนท้องถิ่นจึง
 กำหนดค่าระยะห่างไว้ที่ 200 เมตรแต่ในทางพิจารณาออกใบอนุญาตแต่ละฉบับนั้นสำนักงานวางแผน
 ส่วนท้องถิ่นอาจจะมีการกำหนดค่าระยะห่างที่มากกว่านั้น โดยคำนึงถึงระบบผังเมืองเป็น
 สำคัญสถานค้าประเวณีที่ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการได้นั้น กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999
 (Prostitution Act 1999) ได้กำหนดให้มีห้องสำหรับประกอบกิจกรรมค้าประเวณีได้เพียงไม่เกิน 5
 ห้องและมีจำนวนผู้ค้าประเวณีสูงสุดได้ไม่เกินกว่าจำนวนห้องที่ได้ขอใบอนุญาตไว้ในใบอนุญาต
 ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีในสถานค้าประเวณีแต่ละแห่งจะมีได้สูงสุดไม่เกิน 5 คน นอกจากนั้นกฎหมาย

ยังได้กำหนดกรอบจำนวนของเจ้าหน้าที่ในสถานค้าประเวณีแต่ละแห่งไว้ โดยกฎหมายกำหนดให้สถานค้าประเวณีแต่ละแห่งจะมีเจ้าหน้าที่รวมกันได้ไม่เกิน 10 คน

ผู้ค้าประเวณีอิสระ จะมีความผิดตามกฎหมายอาญาก็ต่อเป็นการค้าประเวณีในลักษณะเดินเตร็ดเตร่เพื่อเป็นโสเภณีหรือกระทำอนาจารในที่สาธารณะ ผู้ค้าประเวณีอิสระจะต้องไม่ถูกพบว่าอยู่ในสถานที่กับบุคคลอื่น ๆ เว้นเสียแต่ว่า บุคคลนั้นมีใบอนุญาตควบคุมมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยผู้รักษาความปลอดภัยและบุคคลเช่นว่านั้นอยู่ในฐานะ ผู้คุ้มครอง²⁰ (Individual sex workers are not prevented from conducting their business under the Act. However, the restrictions placed on sole operators continue to apply so that a single sex worker must not be found on premise with any other person, unless the other person has a current crowd controller's license under the Security Provider Act 1993 and is only participating in the provision of prostitution as bodyguard)

อย่างไรก็ตามแม้ว่ากฎหมายการค้าประเวณีของมลรัฐควีนแลนด์ จะอนุญาตให้มีการออกใบอนุญาตจัดตั้งสถานค้าประเวณีได้ก็ตาม แต่การประกอบธุรกิจการค้าประเวณีในรูปแบบอื่นยังคงถือว่าเป็นความผิดทางอาญาอยู่ เช่น การประกอบธุรกิจค้าประเวณีในรูปแบบผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (Escort Agencies / Out - Calls service) ถือว่าเป็นความผิดในทางอาญาทุกรูปแบบไม่ว่าจะได้ดำเนินการในรูปแบบของผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการอิสระ (Out - Calls service) หรือเป็นผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการในสถานค้าประเวณีก็ตาม (Out - Calls provided by a licensed brothel) รวมถึงการเดินเตร็ดเตร่เพื่อเป็นโสเภณีหรือกระทำอนาจารในที่สาธารณะและการโฆษณาเผยแพร่ทางสื่อสาธารณะไม่ว่าจะเป็น วิทยู โทททัศน์ หรือสื่อแพร่เสียงแพร่ภาพรูปแบบอื่นยังคงเป็นความผิดตามกฎหมาย

กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999 (Prostitution Act 1999) ของมลรัฐควีนแลนด์ ได้วางมาตรการควบคุมโรคระบาดไว้ โดยกำหนดความผิดทางในทางอาญาแก่บรรดาเจ้าของสถานค้าประเวณีหรือตัวผู้ค้าประเวณีเองที่รู้ว่าได้รับโรคติดต่อทางเพศแล้วยังขึ้นทำการค้าประเวณีหรือยังอนุญาตให้ผู้ค้าประเวณีเข้าทำการค้าประเวณีต่อไป รวมถึง ละเลยไม่ใส่ใจในการตรวจตราโรคติดต่อ

²⁰ เรื่องเดียวกัน , หน้า 10

ต่อทางเพศและไม่มีกำบังกันหรือไม่มีมาตรการป้องกันโรคระบาดที่เหมาะสม นอกจากนี้กฎหมายการค้าประเวณีของมลรัฐควีนแลนด์ได้จัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจขึ้นเพื่อทำหน้าที่ตามการประกาศบังคับใช้ของกฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999 (Prostitution Act 1999) ขึ้นมาด้วยกัน 2 ชุด ชุดแรกมีชื่อว่า สภาที่ปรึกษากลุ่มผู้ค้าประเวณี (Prostitution Advisory Council) มีหน้าที่หลักคือการแสวงหาทางเลือกในอาชีพอื่นที่เหมาะสมสำหรับผู้ค้าประเวณี และแนะนำถึงวิธีการป้องกันตัวเองจากการค้าประเวณีที่เหมาะสม ชุดที่ 2 มีชื่อว่า คณะกรรมการควบคุมอาชญากรรม (criminal justice commission) หรือที่เรียกกันว่า CJC มีหน้าที่ติดตามและเฝ้าระวังการเกิดขึ้นขององค์กรอาชญากรรม ปัญหาการคอร์รัปชัน ที่จะเกิดขึ้นทั้งปวงจากการบังคับใช้กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999 (Prostitution Act 1999) โดยคณะกรรมการควบคุมอาชญากรรม (criminal justice commission) นี้จะมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายภายหลังจากที่กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1999 มีผลใช้บังคับไปแล้ว 3 ปีหรือนับตั้งแต่ปี ค.ศ 2002 เป็นต้นไป

3.3.2 แนวคิดในกลุ่มประเทศที่ไม่ใช้ระบบการจดทะเบียนการค้าประเวณี

ภายใต้ระบบแนวคิดการระบบแนวความคิดในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบแนวความคิดการควบคุมการค้าประเวณี (Regulation System) นอกจากจะมีการนำเอาระบบทางทะเบียนมาใช้บังคับแล้ว ยังมีประเทศอีกกลุ่มหนึ่งที่มีแนวความคิดว่าควรจะมีการกำหนดให้การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณียังคงถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายแต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุม (Regulation System) แต่ปฏิเสธการนำเอาระบบการจดทะเบียนมาใช้บังคับ ระบบแนวคิดนี้ถือได้ว่าเป็นระบบแนวความคิดที่เปิดอิสระทางด้านการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีมากที่สุดเมื่อทำการเปรียบเทียบกับระบบต่างๆที่ได้กล่าวมา ภายใต้ระบบแนวคิดนี้มีรากฐานมาจากความเชื่อที่ว่า การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีนั้นเป็นเรื่องของสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของแต่ละบุคคล ดังนั้นประเทศที่นำระบบแนวความคิดดังกล่าวไปใช้บังคับรัฐจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวใดๆกับกิจการการค้าประเวณีของบุคคลเลย การค้าประเวณีรวมถึงธุรกิจการค้าประเวณีสามารถกระทำได้โดยอิสระเสรีเว้นแต่การกระทำนั้นจะเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นหรือเป็นบุคคลที่รัฐมุ่งที่จะต้องคุ้มครอง จึงจะก่อให้เกิดอำนาจแห่งรัฐในการบังคับใช้กฎหมายที่มีโทษทางอาญากับการกระทำเหล่านั้น เช่น ผู้ค้าประเวณีจะมีความผิดในทางอาญาในกรณีที่ผู้ค้าประเวณีทำการเชิญชวน เคนเดริคเตอร์ (Solicit) ในที่

สาขารณะหรือมีการใช้กำลังบังคับ (Threaten) ให้อุคคลอื่นกระทำการค้าประเวณี หรือมีการนำเด็กมากระทำการค้าประเวณี ฯลฯ ประเทศที่นำเอาระบบแนวความคิดดังกล่าวไปใช้บังคับได้แก่

3.3.2.1 อาณาเขตปกครองพิเศษแห่งประเทศออสเตรเลีย

อาณาเขตปกครองพิเศษแห่งประเทศออสเตรเลียเป็นหนึ่งในสองเขตการปกครองพิเศษของประเทศออสเตรเลีย มีรูปแบบการปกครองตนเองเทียบเท่ามรัฐหนึ่งของประเทศที่มีเมืองหลวงชื่อกรุง แคนเบอร์รา ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศด้วย รูปแบบการค้าประเวณีในอาณาเขตการปกครองพิเศษแห่งนี้ถือได้ว่ามีรูปแบบที่เปิดเสรีทางด้านการค้าประเวณีมากที่สุดในประเทศออสเตรเลีย กฎหมายที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาค้าประเวณีในอาณาเขตปกครองพิเศษแห่งนี้ คือ พระราชบัญญัติการค้าประเวณี ค.ศ 1992 (Prostitution act 1992) กฎหมายฉบับนี้ตราขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ 1992 และมีการปรับปรุงแก้ไขถึง 11 ครั้ง โดยฉบับล่าสุดมีการแก้ไขและใช้บังคับเมื่อวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ 2005 ผลของกฎหมายการค้าประเวณีฉบับนี้ ไม่ได้กำหนดความผิดสำหรับการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีเอาไว้ ดังนั้น การค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีจึงสามารถกระทำได้ เพียงแต่ว่า ผู้ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศไม่ว่าจะในรูปแบบผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies)หรือในรูปของสถานค้าประเวณี (Brothel) จะต้องไปทำการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการและสถานค้าประเวณี (Registrar of Brothels and Escort Agencies)เพื่อทำการลงทะเบียนเป็นผู้ประกอบธุรกิจการค้าประเวณี มีข้อสังเกตว่า ระบบการค้าประเวณีในอาณาเขตการปกครองพิเศษแห่งประเทศออสเตรเลียนี้ใช้ระบบการลงทะเบียนผู้ประกอบธุรกิจทางเพศ (Register) เท่านั้นไม่ได้ใช้ระบบการจดทะเบียน (Licensing) แต่อย่างไรก็ดี เหตุที่กฎหมายมุ่งประสงค์ให้ผู้ประกอบธุรกิจทางเพศไปทำการลงทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็เนื่องจากว่าเพื่อที่จะใช้เป็นฐานข้อมูลให้เจ้าหน้าที่เข้าทำการตรวจสอบในกรณีที่พบเหตุอันน่าสงสัยว่ามีการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือไม่เท่านั้น กฎหมายไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะมีการตั้งองค์กรขึ้นมาเพื่อควบคุมและตรวจสอบกิจการธุรกิจการค้าประเวณี

อย่างไรก็ตามแม้ว่ากฎหมายของอาณาเขตการปกครองพิเศษแห่งนี้ จะไม่ห้ามที่จะให้มีการค้าประเวณีและธุรกิจการค้าประเวณีเกิดขึ้นก็ตาม แต่หากการค้าประเวณีนั้นเป็นการค้า

ประเวณีในลักษณะสร้างความเดือดร้อนให้กับบุคคลอื่น เช่น เป็นการค้าประเวณีในลักษณะ ซักชวนหรือเดินเตร็ดเตร่ (Solicit) ในที่สาธารณะเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี ย่อมถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย ความผิดในทำนองนี้เป็นความผิดในลักษณะเดียวกันกับความผิดใน มาตรา 5 แห่ง พรบ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ของไทย ข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือ วัตถุประสงค์ของกฎหมายในมาตรานี้ กฎหมายมิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะลงโทษผู้ค้าประเวณีในความผิดฐานค้าประเวณีโดยตรง วัตถุประสงค์ของกฎหมายที่แท้จริงของความผิดในลักษณะนี้ต้องการลงโทษผู้ที่กระทำการค้าประเวณีในลักษณะที่เป็นการสร้างความเดือดร้อน รบกวนใจให้กับสังคมเท่านั้น คล้ายคลึงกับความผิดฐาน “ nuisance ” ในกฎหมายต่างประเทศ ดังนั้น การค้าประเวณีในที่สาธารณะในอาณาเขตการปกครองพิเศษแห่งนี้จึงไม่ใช่เป็นความผิดฐานกระทำการค้าประเวณีตามกฎหมายโดยตรง แต่เป็นความผิดฐานกระทำการค้าประเวณีในลักษณะสร้างความเดือดร้อน รบกวนใจให้กับสังคมเท่านั้น

ผู้ค้าประเวณีอิสระ(sole operators) มิได้ถูกบังคับห้ามไม่ให้กระทำการค้าประเวณีแต่อย่างใด กลไกทางกฎหมายไม่ได้บังคับให้ผู้ค้าประเวณีจะต้องไปทำการลงทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยตรงเหมือนกับผู้ที่ประกอบธุรกิจการค้าประเวณี แต่กฎหมายใช้วิธีการบังคับโดยปริยายโดยกำหนดให้ผู้ค้าประเวณีอิสระที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจทางเพศในรูปของผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies) หรือในรูปของเจ้าของสถานค้าประเวณี (Brothel) แม้ว่าจะเป็นการกระทำเพื่อการค้าประเวณีของตนเองก็ตามจะต้องไปทำการลงทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่ถ้าการดำเนินธุรกิจทางเพศในรูปของผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies) หรือในรูปของเจ้าของสถานค้าประเวณี (Brothel) นั้นไม่ได้เป็นการดำเนินการโดยผู้ค้าประเวณีอิสระ กล่าวคือ มีการดำเนินการค้าประเวณีในรูปของธุรกิจค้าประเวณีโดยบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ตัวผู้ค้าประเวณีอิสระ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของธุรกิจผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ (commercial escort agency) หรือในรูปของธุรกิจสถานค้าประเวณี (commercial brothel) นอกจากบุคคลเหล่านั้นจะต้องไปทำการลงทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการและสถานค้าประเวณีแล้ว ผู้ประสงค์จะดำเนินกิจการค้าประเวณีในรูปของธุรกิจค้าประเวณีจะต้องไปทำการรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายใน 7 วัน ก่อนจะเปิดดำเนินการธุรกิจการค้าประเวณี เหตุผลหนึ่งก็เพื่อเป็นการตรวจสอบประวัติในทางทางอาชญากรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีเหล่านั้น

ผู้ค้าประเวณีอิสระและผู้ดำเนินธุรกิจค้าประเวณีในรูปแบบของธุรกิจสถานการ
 ค้าประเวณี ที่ได้รับการลงทะเบียนจากเจ้าหน้าที่ทะเบียนผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการและสถานค้า
 ประเวณีแล้วจะต้องกระทำการค้าประเวณี ณ สถานค้าประเวณีที่ได้ทำการลงทะเบียนไว้แล้วตลอด
 เวลาที่สถานค้าประเวณีเปิดให้บริการ

ผู้ค้าประเวณีอิสระและผู้บริหารของกิจการค้าประเวณีในรูปแบบของธุรกิจค้าประเวณี
 ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของธุรกิจผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการหรือในรูปแบบของธุรกิจสถานค้าประเวณี
 เมื่อได้ดำเนินกิจการไประยะหนึ่งแล้วภายในระยะเวลา 1 ปีของทุกๆปีนับแต่วันที่เริ่มดำเนินกิจการ
 จนถึงที่สุดกิจการ บุคคลดังกล่าว มีหน้าที่ไปทำการให้ข่าวสารทางทะเบียนแก่เจ้าหน้าที่ประจำปี
 (annual notice) วัตถุประสงค์ก็เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลให้ทางการทราบถึงข่าวคราวการเคลื่อนไหว
 ตลอดจนข้อมูลต่างๆที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลา 1 ปีในระหว่างที่มีการประกอบกิจการ
 โดยปกติกฎหมายจะไม่กำหนดเวลาสำหรับการลงทะเบียนประจำปีไว้ ผู้ค้าประเวณีอิสระและผู้
 บริหารของกิจการค้าประเวณีจะทำการลงทะเบียนเมื่อไรก็ได้ตามที่สะดวกแต่ต้องก่อนวันที่ 1
 ตุลาคมของแต่ละปี

กฎหมายการค้าประเวณี ค.ศ 1992 ของอาณาเขตปกครองพิเศษได้วางมาตรการ
 ค้ำครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีไม่ให้เข้าสู่วงการค้าประเวณีไว้ 2 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกกฎหมาย
 มุ่งคุ้มครองมิให้เด็กตกเป็นผู้ซื้อบริการทางเพศโดยกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี แก่ผู้ที่ทำการขาย
 บริการทางเพศให้กับเด็ก ส่วนที่ 2 มุ่งคุ้มครองมิให้ผู้ใดนำเด็กเข้ามาทำการค้าประเวณี เนื่องจากเด็ก
 ยังไม่รู้จักผิดชอบช่วยคืออาจทำให้ถูกชักจูงในทางที่ผิดได้ง่าย โดยกำหนดโทษจำคุก 7 ปี แก่ผู้ที่นำ
 เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีให้เข้ามาทำการค้าประเวณีหรือธุรกิจอย่างอื่นในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้
 กฎหมายฉบับนี้ยังได้วางมาตรการควบคุมโรคระบาดไว้โดยกฎหมายกำหนดโทษทางอาญาเอาผิด
 กับบรรดาเจ้าของสถานบริการหรือผู้จัดการการค้าประเวณีที่อนุญาตให้ผู้ค้าประเวณีที่ปรากฏแน่ชัด
 หรือน่าจะรู้ว่าได้รับโรคติดต่อทางเพศเข้าทำการค้าบริการทางเพศนอกจากนั้นตัวผู้ค้าประเวณี
 เองที่รู้หรือควรจะรู้ว่าตัวเองได้รับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้วยังขึ้นทำการค้าประเวณี โดย
 กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการค้าประเวณี ผู้จัดการการค้าประเวณี และตัว
 โสเภณีในกรณีที่เป็นผู้ประกอบกิจการเอง ต้องเข้ารับการตรวจโรคหรือต้องยอมให้ผู้ที่ทำการค้า
 ประเวณีเข้ารับการตรวจโรคระบาดทางเพศก่อนเข้าทำการค้าประเวณี และต้องจัดวางมาตรการป้องกัน
 กันโรคระบาดไว้ล่วงหน้า โดยห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการใดทำการประกอบธุรกิจทางเพศจนกว่าจะ
 มีการนำเอามาตรการป้องกันโรคระบาดขึ้นมาบังคับใช้หากฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

3.3.2.2 มลรัฐนิวเซาท์เวลส์

มลรัฐนิวเซาท์เวลส์เป็นหนึ่งในหกมลรัฐของประเทศออสเตรเลีย เป็นมลรัฐที่ได้ชื่อว่าเก่าแก่ที่สุดในประเทศ มีเมืองหลวงชื่อกรุงซิดนีย์ ศูนย์กลางการค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้มักพบที่บริเวณย่าน Kings Cross และ Surry Hills จากการสำรวจพบว่ามีผู้ค้าประเวณีทั่วทั้งมลรัฐกว่า 100,000 คน²¹ การค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ถือได้ว่าเป็นความซับซ้อนและแตกต่างจากมลรัฐอื่นค่อนข้างมาก กล่าวคือ นับตั้งแต่ปี ค.ศ 1979 เป็นต้นมาซึ่งเป็นปีที่รัฐบาลแห่งมลรัฐได้ประกาศให้การค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ระบบการค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ได้เปลี่ยนจากการใช้นโยบายทางอาญาในการปราบปรามการค้าประเวณีมาเป็นนโยบายการควบคุมการค้าประเวณีโดยกฎหมายวางแผนและสิ่งแวดล้อม (environmental and planning codes) แทน ดังจะเห็นได้จากรูปแบบการค้าประเวณีที่จะถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายของมลรัฐนี้มักจะคำนึงถึงระบบผังเมืองและสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญกล่าวคือ การค้าประเวณีในดินแดนแห่งนี้ไม่ถือว่าเป็นความผิดในทางอาญานอกจากการค้าประเวณีหรือการค้าบริการการค้าประเวณีนั้นจะขัดต่อระบบการผังเมืองและสิ่งแวดล้อมเท่านั้นจึงจะถือว่าเป็นความผิด ดังจะเห็นได้จาก กฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1988 (summary offences act 1988) ของมลรัฐแห่งนี้นอกจากจะกำหนดให้การค้าประเวณีไม่ว่าจะกระทำโดยโดยผู้ค้าประเวณีอิสระหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในบริเวณที่สาธารณะ(Public acts of prostitution)เป็นความผิดทางอาญาเช่นเดียวกับมลรัฐอื่นๆแล้ว กฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1988 (summary offences act 1988) ยังขยายความให้การค้าประเวณีหรือการค้าบริการที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ในบริเวณใกล้ที่พักอาศัย , โรงพยาบาล , โรงเรียน , โบสถ์หรือสถานที่สาธารณะเป็นความผิดตามกฎหมายในลักษณะเดียวกันกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะอีกด้วย

การจัดตั้งสถานค้าประเวณีในมลรัฐแห่งนี้ไม่ว่าจะดำเนินการ โดยผู้ค้าประเวณีอิสระหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณี กฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1988 (summary offences act 1988) ได้กำหนดห้ามมิให้เปิดสถานค้าประเวณีในลักษณะที่เป็นโรงนวด (massage), โรงอบตัว (sauna bath), โรงอาบน้ำ (stream bath),สถานออกกำลังกายหรือสถานที่

²¹ <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/asia-pacific/627012.stm> (ข้อมูลจากสำนักข่าว BBC ฉบับวันอังคารที่ 1 กุมภาพันธ์ ปี ค.ศ 2000)

สำหรับถ่ายภาพหรือในสตูดิโอถ่ายภาพ หากสถานค้าประเวณีไม่ได้มีลักษณะดังกล่าวแล้วย่อมสามารถเปิดดำเนินการได้ แต่กฎหมายก็เปิดโอกาสให้ชาวบ้านที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงกับสถานค้าประเวณีตั้งอยู่สามารถยื่นคำร้องต่อศาลที่ดินและสิ่งแวดล้อม(The Land and Environment Court) ว่าควรใช้มาตรการที่ เรียกว่า “ Disorderly Houses ” กับสถานค้าประเวณีที่ใดที่หนึ่งเป็นการเฉพาะหรือไม่ โดยศาลที่ดินและสิ่งแวดล้อมจะทำการพิจารณาจากคำร้องขอของชาวบ้านที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงกับที่สถานค้าประเวณีเปิดทำการอยู่ หากพิจารณาแล้วเห็นว่า สถานค้าประเวณีนั้นมีขนาดใหญ่เกินไป หรือมีการเปิดสถานค้าประเวณีใกล้กับโบสถ์ โรงเรียน ,โรงพยาบาล หรือสถานอื่นเป็นที่สันนาการของเด็ก หรือการเปิดสถานค้าประเวณีนั้นมีลักษณะอันเป็นการรบกวนการอาศัยอยู่โดยปกติสุขของชาวบ้านบริเวณนั้น เช่น มีชั่วโมงการทำงานหรือมีเสียงรบกวนอันเกิดจากการค้าบริการทางเพศอันส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตโดยปกติสุขของชาวบ้าน ศาลที่ดินและสิ่งแวดล้อมก็จะประกาศใช้มาตรการ “ Disorderly Houses ” ต่อสถานค้าประเวณีที่ได้รับการร้องเรียนเหล่านั้นเป็นการเฉพาะ

เมื่อศาลที่ดินและสิ่งแวดล้อมประกาศใช้มาตรการ “ Disorderly Houses ” กับสถานค้าประเวณี สถานใดที่หนึ่งเป็นการเฉพาะแล้ว บรรดาเจ้าของสถานค้าประเวณีหรือบุคคลใดก็ตามที่อยู่หรือเข้าไปในสถานนั้นย่อมถือว่ามีความผิดตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายควบคุมพื้นที่ ค.ศ 1943 (Restricted Premises Act 1943) มีข้อสังเกตว่า มาตรการ “ Disorderly Houses ” ไม่ได้ใช้เฉพาะแต่สถานค้าประเวณีเท่านั้นแต่ใช้กับสถานที่ทั่วไปที่มีลักษณะก่อให้เกิดความไม่เรียบร้อยในสังคมด้วย เช่น สถานบริการที่มีลักษณะไม่เป็นระเบียบ มีการแสดงพฤติกรรมที่หยาบคาย หรือเสื่อมเสียต่อศีลธรรม เป็นที่ซ่องสุมของอาชญากร เป็นที่จำหน่ายสารเสพติดหรือเครื่องดื่มที่ผิดกฎหมาย เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของศาลที่ดินและสิ่งแวดล้อมว่าจะให้สถานที่ดังกล่าวต้องถูกยกเลิกหรือไม่

ตามกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1988 (summary offences act 1988) ได้ห้ามมิให้บุคคลใดทำการโฆษณาสถานที่สำหรับกระทำการค้าประเวณีหรือกระทำการโฆษณาเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณีทุกรูปแบบ นอกจากนั้นกฎหมายลักษณะความผิด ค.ศ 1988 (summary offences act 1988) ยังกำหนดให้ผู้ใดก็ตามที่อาศัยอยู่หรือมีรายได้ไม่ว่าทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งส่วน

ใดจากการค้าประเวณีเป็นความผิดทางอาญา ซึ่งรวมถึง ผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ(Escort Agencies)ด้วย โดยผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการอาจถูกตำรวจเข้าดำเนินการจับกุม ในข้อหา มีราย
ได้ไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใดจากการค้าประเวณีได้ เว้นแต่ ผู้จัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ
เป็นผู้ค้าประเวณีอิสระหรือลูกจ้างในสถานค้าประเวณีและกระทำการจัดหาโสเภณีไว้คอยบริการ
ภายในสถานค้าประเวณีนั้น